

M-am oprit în timpul nevenit

Emaanastasia

M-am oprit în timpul nevenit

Eu m-am închis demult în nostalgia
Și-am dat speranța cu parfum de mosc
Pe-același guler prins de nevralgie;
Azi: iartă-mă că nu te mai cunosc.

Am scris cândva poeme despre viață
Că viața m-a întors din drumul ei
Și versurile mă pierdeau prin ceată
Precum mireasma anilor prea grei.

N-am înțeles ce e singurătatea
Și am plecat să o-ntâlnesc la drum
Acolo unde se-mpărtea dreptatea,
Dar n-am putut să o zăresc nicicum.

Am rupt din grădinița mea o floare
Ca pe tăcerea care o strivea
Și din fereastră am strigat la soare
Fiindcă-n poemă vietii-mi dogoreau.

Am rătăcit poemele-ntr-o carte,
Atunci, s-a legănat întregul burg
De supărare el s-a dus departe,
Iar eu m-am îndreptat înspre amurg.

Am dat speranța cu parfum de stele
Să luminez ca albul infinit
Eternitatele, s-ating cu ele
Și m-am oprit în timpul nevenit.